

LBRIS

We know
books

MARIUS MARIAN ȘOLEA

**COBILIȚA CU FURNICI
ȘI ALTE PROCEDURI**

Prefață de Georgian-Tiberiu Mustață

Editura Vremea
București
2024

Cuprins

Prefață.....	9
Argument.....	15

Partea I

COBILIȚA

Mitul chemării de prieteni	19
În dezlipirea aripii de cer; zborul e durerea ei.....	20
Absint	21
Ceasurele	22
Am pierdut câțiva soldați odată, așa cum inima, într-o bună zi, și-ar pierde sentimentele și sângele ...	23
Poem 24 și 11	24
Poem.....	26
Mici insinuări	27
Poem de dragoste pentru cântat	28
Poem.....	29
Opal.....	30
Poem înserat.....	31
Poem.....	33
Poem.....	34
Amintiri dintre plumbi	35
Înserare de ceasuri.....	36
Săgetarea	37
Fără chip	38
Cuvinte desprinse	39
A doua naștere a Marii linii.....	40
Demult, un poem dintr-o gară.....	41
Poem.....	42

Vorbire luată cu mîna	43
Tîrziu de rîs	44
Noaptea.....	45
În sărutul dintre ochi și alergare	46
Urmare poemului anterior.....	47
Poemul vorbirii cu tine	48
Și iar este toamnă.....	49
Sentiment	50
Gesturi	51
Versuri din plazdarm.....	52
Cîntecul poetului	53
Balada tigrului de aur.....	54
Întrebarea omului în alergare	55
Filosofiile rămîn în urma cuvintelor	56
Ultimul poem	57

Partea a II-a
FURNICĂTURI

Sentiment	63
Noapte provincială	64
Poem inconstant și imperfect despre viață	65
Poem de întins pe vagi necesare urme	68
Descoperind într-un buzunar din vară un poem pe o hîrtie strînsă	69
Mărțișor de vineri (cîntec).....	70
Poemul poetului de curte	71
Muzei.....	74
La Academia de arte	75
Poem cu muchii.....	76
Muza din 131	77
Poem lingam.....	79
Ca o ascundere	80
Timp adormit.....	81
Poem scris în lumini lăsate de mașini grăbite	82
Spre strada tăcerii grăbit.....	83

Poem cu natură.....	84
Demonstrație mică	86
Poem de tinerețe pentru etern feminin.....	87
Altfel de sfîrșit	88
Poeme dinaintea plecării în armată	89
Cu juncii țării la jurat.....	95
Poem.....	98
Primăvărată	99
Poem pentru atins și nuduri.....	100
Desenez împreună.....	101
Ce înserare	102
Variantă	104
Poem pentru nopți lungi.....	105
Emoție.....	106
Privire	107
De dragoste.....	108
Pacea de la Cojani	109

Mitul chemării de prieteni

Pământul, cu noaptea prinsă pelerină
pe umeri,
sărută piciorul luminoaselor femei
plecate spre paturile lor, în lumea bărbaților.
desculți, veniți
la râul acela deșertic,
care a zdrobit imaginea celor ce au fost!
acolo, vă voi spune despre sărutarea
pe inimi și pe geamăt.
între voi și cuvintele mele,
vom lua mijlocitor natura
sau doar urechea ei,
sărutată de buza luminii.
iar nodurile plasei cu care se prind fluturi
nu le vom desface,
ci printre flori întinse le vom așeza încet,
precum intelectualii, pe inimi și pe geamăt.
din tăcere în tăcere vom trece, nu vom putea vorbi.
Idea, înconjurată de tot ce va fi rămas în afară,
va lovi turbată în porțile de dinăuntru ale ochiului.

privindu-ne, va trebui să rîdem.

În dezlipirea aripii de cer, zborul e durerea ei

Omul a devenit rostire pînă la pierderea sensului.

lanțul dorințelor mă leagă
de mîna sîngerîndă a lumii,
doi condamnați evadînd în timp inexplicabil.

sloganurile verzi se scutură pe arșița răbdării,
veșnica aducere aminte
că trăiesc
e o magie care mă supune și mă și înalță trofeu,
precum moartea înalță pe brațe pe cel cu folos.

iubito, nu mai rosti! gura ta e alungire confuză
a celor știute de mine.
nu mi-e teamă,
dar hai să naștem din piatră copiii!

Absint

Sînt fericit în orașele și comunele poporului meu,
sensibil și vioi în destin.
mă simt ca un mușuroi de furnici.
mine, amintiri și voluptate.
să mergem în doi prin țara cu chei și arnici
peste oase uscate!
s-au fadosit și ele, cuvintele limbii române,
poetii își pun poalele în cap, ca în loc de ouă,
clar,
să li se vadă intertextul – ultima culme
pe care s-a tolănit inteligența
înainte de marele salt.
merg prin orașul acesta, brațele sînt tocite de scris,
sufletul mi se sprijină de trup ca de-o umbră.
bocancii, plini de noroi și de neaoșe speranțe,
îmi strălucesc peste toate,
scuipați puțin de lună.
dezlipesc cerul de pe umeri și doare asfințitul acela,
pe care-l știe tot omu'. de la mine a rămas sîngeriu.
albastre autobuze minerești
mă privesc cu ochii lor de faruri prăfuite.
stau aliniate, precum nenorocirile neamului,
și, în poziție istorică, îmi dau onorul,
ca unui mare comandant de idei și emoții.
nu vreau să rîd, mă întorc la casa de cultură
să-mi continui lansarea în orașul acesta.
și să primim cu toții flori de la copii timizi
și obligați de profesori să aducă buchete
din acele douăzeci de salarii ale taților,
primate la disponibilizare.
decada culturii gorjene a picat la timp. ca o plească.
voi nici nu știți cum arată orașul Rovinari în înserare.

Umblă Dumnezeu prin poduri,
să repare și să-ntoarcă
ceasuri din metale vechi.
vesta Lui de lână, parcă,
are nasturii perechi.
a venit grăbit Bătrînul
să măsoare o convenție
ori un anotimp social,
de e cazul de-o corecție
sau de câte-un semn banal.

și din pod se vede lumea
tot așa ca și din cer,
porumbeii-i vin pe umeri
unii zboară, alții pier,
n-are rost să îi mai numeri.
străzile-i plimbă pe oameni,
unii au același chip
abia poți a-i recunoaște
pe sub lămpi, trecînd grăbit.
e-ntristat pînă la Paște...

ding-dong-dang și dong-dang-ding,
niște melodii cam vechi
în orașe se ating
peste oamenii perechi.
ei tot merg să se iubească
într-un colț întunecat,
își dau jos mila cerească
și rîd Morții de sub pat.

**Am pierdut câțiva soldați odată,
așa cum inima, într-o bună zi, și-ar pierde
sentimentele și sângele**

Cu respirarea prind din urmă somnul
care întoarce viața pe dos,
ca pe o mănășă de mînă uscată.

cînd se vorbește despre front,
femeile trebuie trimise de lîngă bărbați.

mîini ridicate pe trepte înalte
parcă adună la piept toate gemetele serii.
gînduri aleargă de jos, dar nu în soarele roșu,
ușor dezvelit dinspre cer, ci în inima lui,
grăbită în culoare spre ziuă.

atunci, imaginile care te împing în existență
parcă nu-ți mai trebuie.

ca om, soldatul dezamăgește doar moartea.

Un gând poate oricînd înlocui o lume
și oamenii vin să se piardă, definitiv,
în gânduri.

ridică-te și hai, femeie-sprînceană,
ridică-te și hai dintr-un ochi
omorît de imagini! nu te gîndi la tine,
înalță-te în mirare peste lumea bărbaților,
ca peste o palmă de timp insolit!

printre arborii goi, cu brațe lungite absurd,
într-un octombrie cerșind lumină,
precum în prag de ratare poezii,
vin spre tine ca un soare după umbra lui.
din ce în ce mai aproape,
fărîmițez tăcerea ta.
îți lipesc de inimă cuvinte
și părul tău mi-a îmbrăcat această mîină
cu inele.

și numai o singură dată te voi lăsa să pleci
dintr-o gară sau dintr-o rostire.
zadarnic, întoarsă, rîzînd,
vei căuta cuvinte în toamnă,
nu vei găsi nimic.
o mie de guri
le vor fi omorît mai înainte.
iar oamenii, aceste animale saturate
de simțuri sociale,
s-au strîns împrejurul meu
ca niște fiare flămînde.

toate se pierd din neatenție
față de secunda care ar putea urma,
în poezie sînt singure toate
și nu vreau să semăn cu singurătatea lor.

Mîna de femeie atinsă de mult
este un drum al îndepărtării.
ea mai are gust de struguri
ori rămîne cimitir alungit în inima bătrînului oraș.

ai strecurat imagini într-un ochi,
te doare neprivirea lor.

alergare urînd orizontul
este versul care se potrivește în poemul acesta.

cît de trist mă fac
pentru a putea bucuria să nască!

în urma tuturor poezilor,
închid o poartă care scîrțîie în aceste poeme.

Mici insinuări

Demult, am înțeles că tot ce prind
în mîna
este numai pieire
și doar ce nu ajung
este sămînță
de eternitate.

pline de margine, florile
ating un trup vlăguit.

nici un gînd nu mă doboară
sub propria mea privire,
nici o femeie nu vine să mă întrebe
într-un final, doar al ei, de poem.

femeia nu rîde, bărbații nu plîng.
îmbrățișați, nu le-a rămas
decît un timp lungit pentru tăcere.